

jeende hæderlig Vandel, skulle kunne idømmes en saaa alvorlig Fængselsstraf, som her er Tale om, af en Fattigbestyrelse, det strider absolut mod Grundlovens Bestemmelse om, at den dømmende Magt er hos Domstolene, thi Fattigbestyrelserne ere ikke Domstole. Kan man faa det ind under den disciplinære Justits og Orden paa Evangsanstalterne og Fattigaardene, saa erkender jeg, at saa kommer det ikke Principperne i Grundloven paa tværs; men at tage de Folk med, som ikke staa saaledes i Forhold til Fattigvæsenet, som ikke af Fattigvæsenet faa overladt de Klæder, de gaa med, og som ikke staa under Arbejdsforhold, hvor de blive kommanderede — at Fattigbestyrelsen skulde kunne optræde som Domstol og idømme dem 6 Maaneders Fængsel for Forhold, som kun vedrøre deres Dyd eller Udyd, det er i Strid med Grundlovens Bestemmelse om, at den dømmende Magt er hos Domstolene. I hvert Fald vil jeg slutte med at sige, at saalænge en saadan Bestemmelse som denne opretholdes, maa vi ikke tro, at vi have vedtaget en human Fattiglov.

M. B. Jensen: Naar jeg har begæret Ordet ved denne Behandling, er det ikke, fordi jeg har til Hensigt at komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget; dem kan jeg i det hele og store hde min Tilslutning og saaledes stemme for Lovforslaget. Jeg ønskede derimod at henlede Opmærksomheden paa et enkelt Punkt, nemlig Bestemmelsen i § 33, hvori der gives Paabud om, at der jenseft 5 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden skal opføres en Evangsarbejdsanstalt i hver Amtsradsreds. Det Forhold har jo for Resten været berørt af flere tidligere Talere, men naar jeg særlig tænker derpaa, er det med Henblik paa Bornholm. Jeg tror, man ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, at Bornholms Amtsradsreds er ulige mindre end de andre Amtsradsredse, saa Byrden for denne Kreds vil falde meget haardt; og jeg tror, den vil falde saa meget haardere, som det derovre tidligere ikke har været nødvendigt, i alt Fald ikke i nogen syndelig Udstrækning, at overføre Personer paa Evangsarbejdsanstalter andet Steds. Naar dertil endvidere kommer, at Amtsradsredse som Følge af Epidemiloven for Tiden har store Udgifter i Anledning af Opførelsen af et Epidemihus, vil en saadan Byrde endnu blive langt mere paafaldende stor og i Forhold til det Gavn, den kunde vente at afgive, ligefrem generende i økonomisk Henseende. Jeg vil derfor gerne tillade mig at henvende en Forespørgsel til den ærede Indenrigsminister; skønt jeg veed, at

dette Forhold oprindelig forterer under den ærede Justitsminister, vil den ærede Indenrigsminister dog maatte ikke være uvillig til at give mig Svar derpaa. Jeg vilde nemlig gerne spørge, i hvilket Omfang Ministeren tænker sig, at saadanne Anstalters Indretning og Drift skal gaa for sig. Jeg kunde ønske, at der for Bornholms Vedkommende maatte gøres en Undtagelse, saaledes at der blev stillet mindre Krav, hvilket vistnok turde være saa meget mere berettiget, som Bornholms Amtsradsreds er betydelig mindre end andre Amtsradsredse. Jeg vilde ønske, at man vilde nøjes med, at der paa en af de derbørende Arbejdsanstalter indrettedes en Evangsarbejdsafdeling, der kunde fuldstgøre de Krav, som Lovforslaget har tilsigtet.

Stilling: Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder, men jeg vil kun give et ganske enkelt Svar, om jeg saa maa sige, til den ærede 2den Landsstingsmand for 11te Kreds (Th. Nielsen), som omtalte, at Købstadkommunerne ingen Grund havde til at være utilfredse, men at de tværtimod ville blive favoriserede. Den højtærede Indenrigsminister har i Gaar betonet, paa hvilken Maade Fordelingen skal finde Sted, og mente, at Købstadkommunerne ikke havde Ansig til at være saa ængstelige for den nye Fattiglov. Den ærede 2den Landsstingsmand for 11te Kreds mente, at vi i Købstæderne nærmest havde Ansig til at være glade ved denne Fordeling, og at det i Grunden var bedst, om Opholdskommunen blev Forsørgelseskommune. Jeg maa dog bemærke, at er der nogen Paragraf i Fattigloven, som Købstæderne ere ængstelige for, er det netop den om Fordelingen af Fattigbyrden, idet den Hjerdedel, der er Tale om, efter al Rimelighed vil komme til at hvile lidt usforholdsmæssig paa Købstæderne. For at fremsætte et Eksempel kan jeg anføre, at der i Randers forrige Aar blev understøttet 1500 Personer af Fattigvæsenet, og af dem vare 792 hjemmehørende i fremmede Kommuner. Det vil heraf ses, at det ikke er et saa ganske ubetydeligt Spørgsmaal, det drejer sig om, naar Opholdskommunen skal betale en Hjerdedel af Udgiften. Dernæst er der et Punkt, som der hverken er tale om under Diskussionen eller i Lovforslaget, men som dog er af meget stor Betydning for de større Kommuner og for Rjøbenhavn, nemlig de store Udgifter til Skolevæsenet, der forboldes disse Kommuner ved den store Indflytning fra Landdistrikterne. Af de 792 Personer i Randers, som vare hjemmehørende i fremmede Kommuner, vare